

Jim Butcher

**TEMNÁ
HROZBA**

TRIFID

Jim Butcher
Temná hrozba
Harry Dresden – kniha třetí

Copyright © Jim Butcher, 2001
Translation © Pavel Toman, 2010
Cover © Chris McGrath, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-385-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

TEMNÁ HROZBA

jim butcher

TRITON

Praha / Kroměříž

*V nakladatelství TRITON
již vyšlo:*

JIM BUTCHER
série Harry Dresden

Bláznivý úplněk
Bouřková fronta
Temná hrozba
Summer knight (připravujeme)

Kapitola první

Existuje mnoho důvodů, proč nesnáším rychlou jízdu. Zaprvé *Modrý Brouk*, mnohokrát opravovaný Volkswagen, v němž se kodrcám sem a tam, začne při devadesáti kilometrech v hodině nebezpečně drnčet a vrzat. A navíc moc dobře nevycházím s moderní technikou. Všechno, co bylo vyrobeno asi tak po druhé světové válce, jako by najednou přestávalo fungovat, jakmile se k tomu přiblížím. Proto kdykoli řídím, obvykle řídím velice opatrně a s rozmyslem.

Dnešek je výjimkou z tohoto pravidla.

Zatočili jsme za roh a pneumatiky *Brouka* vypískly na protest zřejmě proto, že jsme vůbec nebrali na vědomí značku ZÁKAZ ODBOČENÍ VLEVO. Staříčkový vůz srdnatě zavrčel, jako by cítil, co všechno je v sázce, a dál statečně frkal, sténal a rachotil, zatímco jsme si to duněli ulicí.

„Nemůžeme jet rychleji?“ protáhl Michael. Nestěžoval si. Jenom se klidně ptal.

„Jedině kdybychom měli vítr v zádech nebo sjížděli z kopce,“ odpověděl jsem. „Jak daleko je to do nemocnice?“

Veliký muž pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Má takové ty vlasy barvy pepř a sůl s odstínem tmavého stříbra, které někteří šťastnější muži zdědí po předcích, ale jeho vousy jsou sytě hnědé,

skoro černé. V záhybech jeho tuhé tváře jsou vrásky starostí i smíchu. Široké zvrásknené dlaně má položené na kolenou namačkaných až k palubní desce. „Nejsem si jistý,“ odpověděl. „Tři kilometry?“

Mžoural jsem z okýnka *Brouka* na slábnoucí paprsky slunce. „Sluníčko už skoro zapadlo. Doufám, že nejedeme pozdě.“

„Děláme všechno, co je v našich silách,“ uklidňoval mě Michael. „Jestli je to Boží vůle, budeme tam včas. Jsi si jistý spolehlivostí svého...“ znechuceně zkroutil ústa, „zdroje?“

„Bob je otravný, ale mýlí se jen málokdy,“ odpověděl jsem, dupl na brzdy a uhnul popelářskému vozu. „Když říká, že tam duch bude, pak tam bude.“

„Bůh s námi,“ prohlásil Michael a pokřižoval se. Cítil jsem, jak se okolo něho něco vzedmulo; nějaká mocná vyrovnaná energie – moc víry. „Harry, je tu něco, o čem jsem si s tebou chtěl promluvit.“

„Nežádej mě znova, abych šel na mši,“ odpověděl jsem s nepříjemným pocitem. „Moc dobře víš, že to odmítну.“ Řidič červeného Taurusu mi udělal myšku, já musel zabočit do odbočovacího pruhu a pak ho zase předjet. Dvě kola *Brouka* se na chvíli zvedla do vzduchu. „Kreténe!“ křičel jsem na něj z okýnka.

„To přece neznamená, že bych to po tobě neměl chtít,“ upozornil mě Michael. „Ale jde o něco jiného. Chtěl jsem vědět, kdy se oženíš se slečnou Rodriguezovou.“

„A sakra,“ zamračil jsem se. „Michaeli, posledních čtrnáct dní se spolu honíme po celém městě a bojujeme proti všemožným duchům a přízrakům, které najednou napadlo vystrčit své hnusné palice. A pořád nevíme, co způsobilo, že je svět duchů najednou v takové permanenci.“

„To dobře vím, Harry, ale...“

„A právě teď,“ skočil jsem mu do řeči, „jdeme po nějaké staré bestii, co řádí v Cookově všeobecné, a která nás klidně zabije, když nebudeme dokonale soustředění. A ty se mě vyptáváš na můj milostný život.“

Michael se na mě zamračil. „Ty s ní přece spíš,“ pokračoval.

„Moc často ne,“ zavrčel jsem, přešel do vedlejšího pruhu a zatočil kolem autobusu.

Rytíř si povzdechl. „Miluješ ji?“ vyptával se.

„Michaeli,“ bránil jsem se. „Dej mi chvíli pokoj. Kdy už konečně přestaneš klást takovýchle otázky?“

„Miluješ ji?“ nedal se odbýt.

„Já se tu pokouším řídit auto.“

„Harry,“ pokračoval s úsměvem. „Miluješ to děvče nebo ne? To přece není složitá otázka.“

„Teď promluvil odborník,“ zamručel jsem. Asi o třicet kilometrů rychleji, než stanoví rychlostní limit, jsem předjel modrobílé auto a všiml si, že policista za volantem sebou při pohledu na nás škubl a polil se kafem. Mrkl jsem do zpětného zrcátka a sledoval, jak se modré majáky na policejním autě rozsvěčují. „Sakra, a je to v háji. Honí nás poldové.“

„O ty se nestarej,“ uklidňoval mě Michael.
„A prostě mi odpověz.“

Vrhl jsem na něho rychlý pohled. Díval se na mě s upřímným výrazem v široké tváři, měl silnou bradu a šedé oči se mu třpytily. Vlasy na hlavě měl krátce ostříhané jako mariňák, ale nechával si růst krátké válečnické vousy těsně lemující obrysy jeho tváře. „Nejspíš jo,“ odpověděl jsem po chvíli. „Jo.“

„Takže jí to klidně řekneš?“

„Co jí mám říct?“ ztuhl jsem.

„Harry,“ řekl Michael vyčítavě a přidržel se palubní desky, protože jsme vjeli do nějaké díry v silnici. „Nechovej se dětinsky. Jestli ji máš rád, tak jí to musíš říct.“

„A proč?“ přešel jsem do protiútku.

„Tys jí to ještě neřekl, že ne. Nikdy jsi jí neřekl, že ji miluješ.“

Probodl jsem ho pohledem. „A co když ne? Moc dobře to ví. Tak o co jde?“

„Harry Dresdene,“ prohlásil káravě. „Právě ty bys měl ze všech lidí nejlíp znát moc slov.“

„Hele, ona to ví,“ řekl jsem, lehce šlápl na brzdu, a pak zase zmáčkl plyn až k podlaze. „Koupil jsem jí kartu.“

„Kartu?“ divil se Michael.

„Předplatné na Hallmark.“

Vzdychl. „Tak to přede mnou řekni nahlas.“

„Cože?“

„Jen to řekni,“ dožadoval se. „Jestli ji máš rád, tak proč to nechceš říct?“

„Nebudu to *vykládat* každému, koho znám, Michaeli. Nebesa, to je... já to prostě nedokážu, jasný?“

„Ty ji nemiluješ,“ odušil Michael. „Rozumím.“

„Moc dobře víš, že to není...“

„Řekni to, Harry.“

„Pokud mi pak dáš pokoj,“ řekl jsem a sešlápl plyn *Brouka* až na maximum. V provozu za sebou jsem viděl policejní auto. „Tak fajn,“ blýskl jsem po Michaelovi strašlivým zamračeným čarodějnickým pohledem a zavrčel jsem: „Miluju ji. Tak, a co teď?“

Michael se rozzářil: „Vidíš? To je to jediné, co stojí mezi vámi dvěma. Ty nejsi člověk, který dává najevo, co cítí. Nebo který by zkoumal své nitro. Někdy prostě musíš pohlédnout do zrcadla a vzít na vědomí, co tam vidíš.“

„Nesnáším zrcadla,“ odsekl jsem.

„Ale přesto bylo nezbytné, aby sis uvědomil, že tu ženu miluješ. Obával jsem se, že po Elaine by ses mohl až příliš izolovat a nikdy...“

Pocítil jsem náhlý záblesk vzteku a úpornosti. „Michaeli, já o Elaine *nemluví*m. Nikdy. Jestli se s tím nedokážeš smířit, tak vypadni z mého auta a nech mě pracovat samotného.“

Michael se na mě zamračil, ale pravděpodobně hlavně kvůli tomu, jaká jsem zvolil slova. „Já mluvím o Susan, Harry. Jestli ji máš rád, měl by ses s ní oženit.“

„Jsem čaroděj. Nemám čas na to, abych se ženíl.“

„A já jsem rytíř,“ odpověděl Michael. „A čas na to mám. Stojí to za to. Jsi příliš sám. A začíná se to projevovat.“

Zase jsem se na něj zamračil. „Co má tohle znamenat?“

„Jsi nervózní. Podrážděný. A čím dál víc se izoluješ. Potřebuješ lidskou společnost, Harry. Bylo by pro tebe tak snadné, aby ses vydal po temné stezce.“

„Michaeli,“ odsekl jsem: „Nestojím o tvá kázání. A nepotřebuji tvé evangelizační řeči. Nech si svoje poučování a včas odvrhni své temné schopnosti, než tě docela pohltní. Do toho už se *nikdy* nepouštěj. Chtěl bych po tobě, abys mi kryl záda, než si poradím s touhle příšerou.“

Před očima se nám vynořila Cookova všeobecná nemocnice, já znovu porušil vyhlášku a zatočil do protisměru, abych mohl *Brouka* zaparkovat u vjezdu pro sanitky.

Ještě než auto zastavilo, rozepnul si Michael pás, otočil se dozadu a zvedl ze zadního sedadla ohromný meč v černé pochvě, dlouhý celý jeden a půl metru. Pak vystoupil z auta, připjal si meč k pasu, sáhl dozadu pro bílý plášť s rudým křížem na srdci a nacvičeným pohybem si ho přehodil přes ramena. U krku si ho sepal dalším křížem, tentokrát stříbrným. Jeho doplňky ostře kontrastovaly s jeho flanelovou dělnickou košilí, modrými džínami a pracovními botami s ocelovou špičkou.

„Nemohl bys pro jednu vynechat aspoň ten plášť?“ stěžoval jsem si. Otevřel jsem dvířka, vy-

sunul se ze sedadla za volantem *Brouka*, protáhl si dlouhé nohy a vytáhl ze zadního sedadla své vlastní náčiní – svou novou kouzelnickou hůl a plamenné žezlo, obojí čerstvě vyřezané a na krajích ještě trošičku zelené.

Michael na mě dotčeně pohlédl. „Ten plášť je stejně tak součástí toho, co dělám, jako meč, Harry. Navíc není o nic legračnější než ten tvůj kabát.“

Sklonil jsem oči ke svému černému koženému plášti, jednomu z těch těžkých převlečnicků s pláštěnkou na ramenou, který se směrem dolů rozšiřoval a naprosto uspokojujícím způsobem se mi ztěžka vlnil kolem nohou. Moje černé džínsy a tmavá westernová košile daleko víc odpovídaly módě, než Michaelovo oblečení. „Něco s ním není v pořádku?“

„Je jako z výpravy filmu *El Dorado*, poznamenal Michael. „Jsi připravený?“

Vrhl jsem po něm opovržlivý pohled, on mu s úsměvem nastavil druhou tvář a zamířil ke dveřím. Slyšel jsem, jak se k nám asi tak o jeden nebo dva bloky daleko blíží policejní sirény. „Tohle bude o fous.“

„Tak si radši pospěšme.“ Odhrnul si bílý plášť z pravého ramene a položil ruku na jílec velikého širokého meče. Pak sklonil hlavu, pokřičoval se a zamumlal: „Milosrdný Otče, veď nás a ochraňuj nás v našem boji s temnotou.“ Znovu okolo něho zadrmčela energie jako ozvěna hudby přes silnou stěnu.

Potřásl jsem hlavou a z kapsy pláště vytáhl kožený sáček zhruba velikosti mé dlaně. Na okamžik

jsem musel rukou žonglovat s holí, plamenným žezlem a sáčkem, a oddychl jsem si, až když jsem měl hůl správně v levé ruce, žezlo v pravé a sáček se mi houpal v zubech. „Slunce zašlo,“ procedil jsem. „Pospěšme si dovnitř.“

Oba dva, rytíř s čarodějem, jsme se rozběhli do nouzového vchodu Cookovy všeobecné nemocnice. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, soustředila se na nás spousta pohledů. Můj kabát za mnou vlál jako temný mrak a Michaelův plášť byl roztažený jako křídla anděla pomsty, jehož je jmenovcem. Řítili jsme se dovnitř, ale na první křižovatce chladných, sterilních a rušných chodeb jsme se zarazili.

Prvního zřízence, kterého jsem spatřil, jsem chytil za rameno. Zamrkal očima, a pak si mě změřil od špiček kovbojských bot až po černé vlasy na mé hlavě. Nervózně si prohlížel mou hůl a žezlo i stříbrný amulet, který se mi houpal na prsou, a potom těžce polkl. Pak se otočil na vysokého rozložitého Michaela, jehož naprosto vážný výraz nešel moc dohromady s bílým pláštěm a mečem po jeho boku. Znepokojeně o krok ustoupil. „C-c-co pro vás můžu udělat?“

Usadil jsem ho divokým úsměvem svých tmavých očí a mezi zuby svírajícími kožený sáček jsem prohlásil: „Nazdárek. Můžete nám říct, kde je tu porodnice?“

Kapitola druhá

Do pátého patra jsme vyběhli po schodech. Michael dobře ví, jak na moji přítomnost reaguje technika, a to poslední, o co by kdokoli z nás stál, bylo zůstat viset v porouchaném výtahu, zatímco nevinné životy přicházejí vniveč. Michael spěchal vpředu s jednou rukou na zábradlí a druhou na rukojeti svého meče a jeho nohy se pravidelně míhaly.

Já ho následoval, nadával a funěl. Michael se zastavil u dveří, otočil se ke mně a bílý plášť mu vířil kolem lýtek. Dal mi pár vteřin, abych ho zadýchaně dohnal. „Připraven?“ zeptal se mě.

„Hrkghngh,“ odpověděl jsem a přikývl. S koženým sáčkem stále sevřeným mezi zuby jsem z kapsy kabátu namáhavě lovil bílou svíčku a sirky. Abych ji rozsvítil, musel jsem odložit hůl i žezlo.

Když Michael ucítil kouř, svrástil nos a otevřel dveře. Následoval jsem ho se svíčkou v jedné ruce a holí a žezlem v druhé a těkal jsem očima po okolí a zase zpět k plameni svíčky.

Ale viděl jsem zase jenom nemocnici. Čisté stěny, široké chodby, spousta dlaždiček a zářivky. Dlouhé luminiscenční trubice chabě blikaly, jako kdyby byly najednou opotřebované, a chodba byla jen slabě osvětlená. Od invalidního vozíku zaparkovaného vedle jedněch dveří se táhly dlou-

hé stíny a spojovaly se pod řadou na první pohled nepohodlných umělohmotných židlí na křižovatce dvou chodeb.

Celé páté poschodí bylo docela mrtvé a tonulo v nejhlubším tichu. Žádné šumění televize nebo rádia. Žádné tlumené hlasy z intercomu. Žádné šustění klimatizace. Vůbec nic.

Šli jsme dlouhou chodbou a naše kroky se hlasitě rozléhaly navzdory veškerému našemu úsilí zůstat potichu. Na stěně visela šipka z umělé hmoty PORODNICE/POSTNATÁLNÍ PÉČE, ozdobená pestrobarevným klaunem z umělé hmoty, a ukazovala do další chodby.

Přistoupil jsem k Michaelovi a nahlédl do ní. Chodba končila dvoukřídlými lítačkami. I tato chodba byla tichá. Místnost sester zela prázdnotou.

Světla tu ani neblíkala – nesvítla vůbec. Byla tu úplná tma. Všude se hrozivě vynořovaly stíny a neurčité tvary. Postoupil jsem za Michaelem kupředu, a jakmile jsem to udělal, změnil se plamen mojí svíčky v maličký jasný bod modrého světla.

Vyplivl jsem sáček z pusy a vsunul ho do kapsy. „Michaeli,“ vypravil jsem ze sebe napjatým a naléhavým šeptem. „Je tady.“ Uhnul jsem tělem, aby viděl světlo.

Jeho oči přeskočily na plamen a pak se zase upřely vzhůru do temnoty před námi. „Víru, Harry.“ Pak širokou pravačkou sáhl ke svému boku a pomalu a tiše vysunul *Amoracchius* z pochvy. Dodalo mi to trochu víc odvahy než jeho

slova. Lesklá ocel ohromné zbraně se plápolavě třpytila, Michael pokročil vpřed, takže stál ve tmě po mém boku, a vzduch doslova vibroval jeho energií – Michaelovou vírou tisícinásobně zesílenou.

„Kde jsou sestry?“ zašeptal chraplavě.

„Asi dostaly strach,“ odpověděl jsem stejně tiše. „Nebo jsou možná nějak očarované. Aspoň se nám nebudou plést do cesty.“

Pohlédl jsem na meč a na dlouhý tenký kovový hřeb vsazený do jeho zábrany. Snad to byla jen moje představa, ale měl jsem pocit, že na něm pořád vidím červené skvrny. Došel jsem k závěru, že to nejspíš bude rez. No jasně, rez.

Postavil jsem svíčku na podlahu, kde dál hořela nepatrným jasným světlem naznačujícím přítomnost nějakého ducha. Strašlivého ducha. Bob nelhal, když tvrdil, že duch Agathy Hagglesonové nemá stín veliký ani jako čtvrták.

„Drž se vzadu,“ řekl jsem Michaelovi. Dej mi chvíličku.“

„Jestli je pravda, co ten duch říkal, je tohle stvoření nebezpečné,“ odpověděl Michael. „Půjdu první. Bude to bezpečnější.“

Pokývl jsem k zářící čepeli. „Věř mi, že ten duch tvůj meč ucítí, ještě než se dostaneš ke dveřím. Nejdřív zkusím, co s tím svedu já. Jestli se mi podaří to strašidlo posypat práškem, bude po boji, ještě než začne.“

Nečekal jsem na Michaelovu odpověď. Místo toho jsem levou rukou uchopil hůl a plamenné

žezlo a v pravé sevřel pytlíček. Rozvázal jsem uzal, jímž byl uzavřen, a vklouzl do tmy před námi.

Když jsem se dostal k lítačkám, pomalu jsem zatlačil na jedno křídlo a otevřel je. Na dlouhý okamžik jsem znehybněl a naslouchal.

Slyšel jsem zpěv. Nějaký ženský hlas. Laskavý a nádherný. *Spinkej děťátko a už nic neříkej. Mamka ti koupí drozda.*

Ohlédl jsem se po Michaelovi a vstoupil do naprosté tmy za dveřmi. Vůbec nic jsem neviděl – ale nejsem nadarmo čaroděj. Pomyslel jsem na pentagram na svých prsou, přímo na srdci, na ten stříbrný amulet, který jsem zdědil po své matce. Je to poničený šperk a má na sobě stopy a jizvy po tom, jak jsem ho používal způsoby, které jsem ani nezamýšlel, ale stejně ho nosím. Pěticípá hvězda v kruhu je symbolem mé magie, symbolizuje harmonickou součinnost všech pěti přírodních sil ve vesmíru a jejich zkrocení lidským ovládním.

Soustředil jsem se na něj, přesunul do něj kousíček své vůle a amulet se rozzářil slabým modravě stříbrným světlem, které se přede mnou šířilo jako jemná vlna, a odhalilo mi obrysy převržené židle, dvojici sester za stolkem za přepážkou zhroutených dopředu a zhluboka oddychujících.

Zatímco jsem si sestry prohlížel, konejšivá tichá ukolébavka pokračovala. Uspávací kouzlo. To není nic nového. Jsou mimo náš svět a nikam neutečou a nemá smysl marnit čas nebo energii tím, že bych se snažil jejich zakletí zrušit. Něžný zpěv jednotvárně bzučel pořád dál a já si uvědomil, že

se natahuji pro převrácenou židli s úmyslem ji zase postavit, abych se mohl pohodlně posadit a trochu si oddechnout.

Ztuhl jsem a musel jsem si připomenout, jaký bych byl idiot, kdybych si byl jen na chvíličku sedl pod vlivem téhle nadpozemské písničky. Velice jemné kouzlo, ale silné. I když jsem věděl, co mám čekat, málem jsem je neucítil včas.

Obešel jsem židli a pokračoval dál do místnosti plné věšáků, na nichž v řadách visely maličké nemocniční župánky v pastelových barvách. Zpěv tu byl hlasitější, ale pořád se přízračně vznášel pokojem a nedalo se určit, odkud vychází. Jedna stěna místnosti byla skoro jednolitá plocha plexiskla a za ní byl pokoj, který se snažil vypadat současně sterilně i teple.

V mnoha řadách tu stály malé prosklené dětské postýlky na kolečkách. V nich spali jejich obyvatelé v maličkých nemocničních palčácích nasazených přes čerstvé nehýtky a s kulichy jako pro panenky přes své holé hlavičky a snili své dětské sny.

Mezi nimi přecházel původce toho zpěvu viditelný v záři mého kouzelného světla.

Když Agatha Hagglesworthová zemřela, nebyla ještě stará. Měla na sobě korektní blůzu s vysokým límcem, jak se to v Chicagu devatenáctého století slušelo pro ženu jejího postavení, a dlouhou tmavou decentní sukni. Skrz ni jsem viděl postýlku za jejími zády, ale jinak vypadala docela hmotná a skutečná. Její tvář byla takovým tím

vyhublým kostnatým způsobem krásná a pravou dlaní si objímala pahýl, jímž končilo její levé zápěstí.

A jestli ti ten drozd nebude zpívat, maminka ti koupí...

Byl to podmanivý zpěv. Doslova. Rytmicky prozpěvovala ukolébavku a vzduchem vířila energie, která ukolébávala její posluchače do hlubšího a hlubšího spánku. Pokud jí dovolím pokračovat, mohla by novorozeňata i sestry uspat spánkem, ze kterého by se nikdy neprobudily, a který by odborníci připisovali kysličníku uhelnatému nebo jiné věci, která bude příjemnější než zlý duch.

Kradl jsem se blíž. Měl jsem dost prášku na to, abych znehybnil Agathu i tucet dalších podobných strašidel a dovolil tak Michaelovi, aby se jí rychle zbavil s minimálními problémy – pokud ji ovšem neminu.

Sehnul jsem se, sáček s práškem jsem volně držel v pravé dlaní a proklouzl jsem dveřmi vedoucími do pokoje plného spících miminek. Zdálo se, že mě duch nezpovozoval – duchové nejsou zrovna nejvšímavější. Počítám, že tím, že jste mrtví, získáte docela odlišný pohled na život.

Vstoupil jsem do místnosti a hlas Agathy Haggelthornové na mě působil jako nějaká droga: rozklepal jsem se a měl jsem mžitky před očima. Musím zůstat soustředěný a myslet na chladnou moc své magie proudící skrz pentagram a měnící se ve světelné spektrum.

A jestli ten dýmant nezasvítlí...

Olízl jsem si rty a sledoval, jak se duch naklání nad jednu z pojízdných postýlek. Agatha se usmála, v očích jí zářila láskyplná starost, a vydechla na miminko svoji písničku.

Děťátko s očima zavřenýma spánkem se maličko zachvělo, vydechlo a už se znovu nenadechlo.

Spinkej maličké děťátko...

Čas vypršel. V dokonalém světě bych prostě ducha posypal práškem. Ale tohle není dokonalý svět: duchové nemusejí hrát podle pravidel reality, a dokud nepřipustí, že tady jste, je obtížné, velice obtížné je jakkoli ovlivnit. Jediná možnost je konfrontace a i pak je jediný bezpečný způsob, jak ducha přimět, aby vám čelil, vyslovit nahlas jeho jméno – pokud ovšem totožnost přízraku znáte. A jako by to nestačilo, většina duchů jen tak někoho neslyší – k přímému spojení se záhrobím je zapotřebí kouzel.

Vztyčil jsem se v celé své výšce, sevřel sáček v ruce, vložil sílu vůle do svého hlasu a vykřikl: „Agatho Haglethornová!“

Duch sebou škulbl, jako kdyby zaslechl hlas z veliké dálky, a obrátil se ke mně. Její oči se užasle rozšířily. Písnička okamžitě ztichla.

„Kdo jsi?“ zeptala se. „A co děláš u mých dětí?“

Snažil jsem se nepoplést nic z toho, co mi o ní pověděl Bob. „Tohle nejsou tvoje děti, Agatho Haglethornová. Jsi už víc než sto let mrtvá. Nejsi ani trochu skutečná. Jsi jen mrtvý přízrak.“

Duch se narovnal s jakousi chladnou povýšeností lepší společnosti. „To jsem si mohla myslet.

Poslal vás Benson, že ano? Benson pořád dělá takovéhle kruté a trapné scény a pak mi tvrdí, že jsem šílená. Šílená! Chce mi vzít mé dítě.“

„Benson Haggleshorn je už dávno mrtvý, Agatho Haggleshornová,“ odpověděl jsem a napřáhl pravačku s práškem. „Stejně jako vaše dítě. A stejně jako vy. Tahle nemluvňata vám nepatří a nesmíte jim zpívat, ani si je odnést.“ Napjal jsem se a pohnul rukou vpřed.

Přízrak ženy na mě hleděl s výrazem zoufalého osamělého zmatku. To je to nejtěžší, když máte co dělat s opravdu bytelnými a nebezpečnými duchy. Jsou skoro jako lidé. Připadá vám, že na ně působí emoce a že jsou si do určité míry vědomi sebe sama. Duchové nejsou živí, ne doopravdy – jsou jako stopa v kameni nebo jako zkamenělá kostra. Podobají se originálu, ale to není totéž.

Mě ale žena v nesnázích kdykoli utáhne na vařenou nudli. Vždycky to tak bylo. Je to má charakterová slabost, vrstva kavalírství na míli široká a dvakrát tak hluboká. Viděl jsem utrpení a osamělost ve tváři Agathina přízraku a cítil, jak se ve mně rozeznívají struny soucitu. Svou pravou ruku jsem zase zastavil. Třeba budu mít štěstí a podaří se mi ji přesvědčit, aby odešla. Duchové už jsou takoví. Ukažte jim jejich skutečnou situaci a rozplynou se.

„Je mi to líto, Agatho,“ řekl jsem. „Ale nejste tím, co si myslíte. Jste přízrak. Pouhý odraz. Skutečná Agatha Haggleshornová zemřela víc než před sto lety.“

„N-ne,“ bránila se roztřeseným hlasem. „To není pravda.“

„Je to pravda,“ pokračoval jsem. „Umřela stejnou noc jako její manžel a dítě.“

„Ne,“ sténal duch a přivřel oči. „Ne, ne, ne, ne. Tohle nebudu poslouchat.“ Znovu si začala potichu prozpěvovat tichým a zoufalým hlasem – tentokrát v tom nebyla žádná kouzla, žádná podvědomá snaha ublížit. Ale ta maličká holčička pořád nedýchala a rty jí začínaly modrat.

„Poslouchejte mě, Agatho,“ řekl jsem, dal do svého hlasu ještě víc vůle a zahalil ji magií, aby mě přízrak slyšel. „Všechno o vás vím. Umřela jste. Jen si vzpomeňte. Manžel vás mlátil. A vy jste měla strach, že zbijete i vaši dcerku. A když se rozplakala, zakryla jste jí ústa rukou.“ Připadal jsem si jako zmetek, že ženinu minulost tak chladnokrevně rekapituluji. Duch nebo snad živá žena, bolest v její tváři byla opravdová.

„Já to neudělala,“ úpěla Agatha. „Já jí neublížila.“

„Nechtěla jste jí ublížit,“ čerpal jsem z informací, které mi poskytl Bob. „Ale on byl opilý a vy vyděšená, a když jste se na ni podívala, už byla mrtvá. Je to tak?“ Olízl jsem si rty a znovu se podíval na novorozenou holčičku. Jestli to neprovedu rychle, umře. Děsilo mě, jak je nehybná, jako gumová panenka.

Cosí, nějaká jiskřička vzpomínky, zažehlo plamen v duchových očích. „Vzpomínám si,“ syčela. „Ta sekera. Sekera, sekera, sekera.“ Rysy přízrač-

né tváře se změnilly, byly ještě hubenější a kostnatější. „Vzala jsem sekeru a dvacetkrát ji do svého Bena zasekla.“ Přízrak se zvětšoval, nafukoval se, a místností se honil strašlivý vítr, který spolu s pachem železa a krve vycházel z jeho nitra.

„To byla pitomost,“ zamumlal jsem si pro sebe a připravoval se vrhnout se k té malé holčičce.

„Můj andílek je mrtvý,“ křičel duch. „Benson je pryč. A taky moje ruka, ta ruka, která je oba zabila.“ Zvedla do vzduchu pahýl své paže. „Všechno je ztraceno, ztraceno, ztraceno!“ Zvrátila hlavu dozadu a zaječela. Ozval se ohlušující bestiální řev, při němž se stěny porodnice roztráslly.

Skočil jsem kupředu k miminku, které pořád nedýchalo, a ostatní děti mezitím začaly vyděšeně plakat. Natáhl jsem se po holčičce a plácl ji po nastaveném zadečku. Najednou vystrašeně zamžikala, nadechla se a přidala se k brekotu ostatních.

„Ne,“ ječela Agatha, „ne, ne, ne! Uslyší tě! Uslyší tě!“ Pahýl její levé ruky se mihl směrem ke mně a já v těle i v duši ucítil úder, jako by mi hluboko do hrudi zarazila kus ledu. Síla toho nárazu mě odhodila ke stěně jako hračku a má hůl i žezlo s rachotem dopadly na podlahu. Nějakým zázrakem jsem pořád držel pytlíček s práškem proti duchům, ale hlava mi drnčela, jako když do zvonu praštíte kladivem, a po těle mi v rychlých vlnách běhal mráz.

„Michaeli,“ sípal jsem co nejhlasitěji, ale mezitím jsem už slyšel, jak se otevírají dveře a směrem

ke mně hlasitě rázují těžké pracovní boty. Vydrápal jsem se na nohy a zatřásl hlavou, abych si ji pročistil. Vítr už měl sílu vichřice, honil postýlky po místnosti sem a tam a bodal mě do očí tak, že jsem si je musel zakrýt rukou. Do háje. V takovéhle bouři nebude prášek k ničemu.

„Spinkej malé děťátko, spinkej malé děťátko, spinkej malé děťátko.“ Agathin přízrak se znovu sklonil nad postýlkou té holčičky a zarazil pahýl své levé ruky do úst děťátka. Její průsvitná kůže se hladce spojila s kůží miminka. Dítě sebou škublo a přestalo dýchat, přestože se dál snažilo plakat.

Vykřikl jsem nějakou neartikulovanou výzvou a zaútočil na ducha. I když na něj nemůžu hodit prášek z dálky, můžu mu vrazit kožený sáček do přízračného masa a znehybnit ho zevnitř – bude to bolestivé, ale nepochybně účinné.

Jak jsem se k ní blížil, Agatha ke mně prudce obrátila hlavu a s zavrčením se odtrhla od miminka. Ve větru se jí uvolnily vlasy a teď jí vířily okolo hlavy jako divoká hříva, jež se dokonale hodila ke strašlivým rysům, které nahradily její laskavý výraz. Stáhla svou levou ruku a na jejím konci těsně nad pahýlem se najednou vznášela krátká těžká sekera. Agatha vykřikla a sekla po mně.

Přízračná ocel zazvonila o skutečné železo a ostří *Amoracchia* se rozžehnulo jasně bílou září. Michael posunul svou nohu po podlaze a zaťal zuby úsilím, s nímž zadržel zbraň ducha před mým tělem.

„Dresdene,“ vykřikl. „Ten prášek!“

Namáhavě jsem bojoval s větrem, zasunul pěst do Agathiny ozbrojené paže a vytřepal z koženého pytlíku trochu prášku proti duchům.

Při doteku s jejím nehmotným tělem prášek vzplanul jako zářící šupinky šarlatového světla. Agatha zaječela a trhla sebou dozadu, ale její paže zůstala na místě jako zabetonovaná.

„Bensone!“ volala. „Bensone! Spinkej mé dětátko!“ A pak si paži prostě utrhla v rameni, opustila kus svého přízračného těla a zmizela. Paže i sekera dopadly na podlahu v náhlé spršce průzračného polotekutého rosolu. Takové jsou zbytky duchovního těla, jakmile duch zmizí, trocha ekto plazmy, která se rychle vypaří.

Vichřice utichla, ale světla dál jenom blikala. Jediné spolehlivé zdroje světla v místnosti byly mé modrobílé kouzelné světlo a plápolavá záře Michaelova meče. V uších mi pískalo v nenadálém tichu, i když desítky dětí v postýlkách nepřestávaly ve sborovém vyděšeném pláči.

„Jsou děti v pořádku?“ zeptal se Michael. „A kam se ztratila?“

„Myslím, že jo. Duch asi musel přejít na druhou stranu,“ dohadoval jsem se. „Věděla, že jí nic jiného nezbyde.“

Michael se s mečem pořád přichystaným otáčel v pomalém kruhu. „Takže je pryč?“

Zavrtěl jsem hlavou a rozhlížel se po pokoji. „Bojím se, že ne,“ odpověděl jsem a sklonil se nad postýlkou holčičky, která se málem udusila. Jméno

na jejím náramku bylo Alison Ann Summersová. Pohládl jsem ji po tvářičce a ona otočila pusinku k mému prstu, maličké rtíky se sevřely okolo jeho špičky a její pláč utichl.

„Vyndej jí ten prst z pusy,“ plísnil mě Michael. „Máš ho špinavý. A co bude dál?“

„Já to tady ohlídám,“ řekl jsem. „A pak odsud vypadneme, než se tu objeví policie a zabás...“

Alison Ann sebou trhla a přestala dýchat. Její maličké ručičky a nožičky ztuhly. Vnímal jsem, jak přes ni přejelo cosi mrazivého, a zaslechl vzdálenou monotónní melodii šílené ukolébavky.

Spinkej malé dětátko...

„Michaeli,“ vykřikl jsem. „Je pořád tady. Její duch sem dosáhne z Neverneveru.“

„Ježíši, ochraňuj nás,“ zapřísahal se Michael. „Harry, musíme tam za ní.“

Už jen při té představě se mi srdce zastavilo. „Ne,“ odporoval jsem. „Ani náhodou. Tohle je mocný duch, Michaeli. Nepůjdu nahý na jeho domácí území a nevydám se mu na milost.“

„Nemáme na vybranou,“ odsekl Michael. „Podívej.“

Díval jsem se. Děti jedno po druhém přestávaly plakat, jejich nářek najednou něco dusilo uprostřed nádechu.

Spinkej malé dětátko...

„Roztrhá nás na kusy, Michaeli. A jestli ne ona, tak moje babička *určitě*.“

Michael zamračně zavrtěl hlavou. „Pane Bože, to ne. Tohle nedovolím.“ Obrátil ke mně svůj pro-

nikavý pohled. „A ty taky ne, Harry Dresdene. Ve tvém srdci je příliš dobroty na to, abys nechal tyto děti jen tak umřít.“

Nejistě jsem mu vrátil jeho upřený pohled. Michael při našem prvním setkání trval na tom, abychom si pohlédli do očí. Když se vám čaroděj podívá do očí, je to vážná věc. Vidí do vašeho nitra, všechna vaše temná tajemství a skryté obavy vaší duše – a vy naopak uvidíte ty jeho. Z Michaelovy duše jsem se rozplakal. Přál bych si, aby moje duše vypadala jako ta jeho. Ale byl jsem si ztraceně jistý, že tak nevypadá.

Sneslo se ticho. Všechna miminka usnula.

Zavázal jsem pytlík s práškem a schoval ho do kapsy. V Neverneveru mi bude k ničemu.

Otočil jsem se ke svému ztracenému žezlu a holi, mávl rukou a zavelel: „*Ventas servitas.*“ Vzduch se vzedmul, přinesl mi žezlo a hůl do nastavených rukou a zase utichl. „Tak fajn,“ prohlásil jsem. „Otevřu průchod, takže budeme mít pět minut. Doufejme, že mě babička nestačí objevit. Jakmile uplynou, budeme mrtví, nebo v mém případě zpátky tady.“

„Máš dobré srdce, Harry Dresdene,“ řekl Michael s ústy roztaženými divokým úsměvem. Přistoupil ke mně blíž. „Bůh se z tvého rozhodnutí raduje.“

„Jo. Tak ho popros, ať s mým bytem nenaloží jako se Sodomou a Gomorou, a jsme si kvit.“

Michael na mě zklamaně pohlédl. Já mu pohled nedůtklivě vrátil. Sevřel mi ruku na rameni a držel.

Já potom natáhl ruku, zachytil prsty realitu, s vypětím vůle jsem zašeptal „*Aparturum*“ a protrhl díru mezi tímto světem a tím za ním.

Kapitola třetí

Dokonce i dny, které končí velikým soubojem s šílenými duchy a výpravou přes hranici mezi tímto světem a říší duchů, obvykle začínají docela normálně. Tenhle jsem například začal snídání a prací v kanceláři.

Moje kancelář je v jedné budově v centru Chicaga. Je to postarší stavba a není zrovna v dokonalém stavu zejména od loňských potíží s výtahem. Je mi fuk, co vám kdo napovídal, ale nebyla to moje vina. Když se do vaší výtahové kabiny chce stropem dostat obrovský škorpión veliký jako irský vlkodav, nejspíš budete taky ochotni použít zoufalé prostředky.

Moje kancelář je nicméně malá – jediná místnost, ale v rohu a se dvěma okny. Na tabulce na dveřích stojí prostě HARRY DRESDEN, ČARODĚJ. Hned za dveřmi je stolek pokrytý letáčky jako: *Magie a vy a Proč čarodějnice neklesá ke dnu o nic rychleji než kdokoli jiný – názory čaroděje*. Většinu z nich jsem napsal sám. Myslím, že je důležité, aby obraz adeptů Umění na veřejnosti byl co nejlepší. Udělám cokoli, abych předešel dalším inkvizičním procesům.

Za stolem je umyvadlo, přepážka a starý kávovar. Můj stůl je obrácený ke dveřím a před ním stojí dvě pohodlná křesla. V klimatizaci to rachotí,

stropní větrák při každém otočení vrže a koberec i stěny jsou prosáklé pachem kávy.

Dopotácel jsem se dovnitř, dal vařit kafe, a zatímco se překapávalo, probíral jsem se poštou. Děkovný dopis od Campbellových za to, že jsem z jejich domu vyhnal strašidlo. Účty a reklamy. A díky bohu šek od města za moji poslední práci pro Chicagské policejní oddělení. Byl to hodně ošklivý případ. Vyvolávání démonů, lidské oběti, černá magie – prostě práce.

Dal jsem si kafe a dospěl jsem k rozhodnutí, že zavolám Michaelovi a nabídnu mu, že se s ním o ty peníze rozdělím, i když jsem to celé vyběhal já a *Amoracchius* nastoupil až ve finále. Já jsem se postaral o černokněžníka, on si poradil s duchem, a ti hodní zase vyhráli. Odevzdal jsem svou zprávu a při padesáti babkách na hodinu to hodilo dva tisíce čistého. Michael ty peníze asi odmítne (stejně jako vždycky), ale připadalo mi slušné mu je nabídnout; zvláště vzhledem k tomu, kolik času spolu v poslední době trávíme, když se snažíme objevit příčinu všech těch strašidelných událostí ve městě.

Telefon zazvonil, ještě než jsem stačil zvednout sluchátko, abych Michaelovi zavolal. „Harry Dresden,“ představil jsem se.

„Ahojky, pane Dresdene,“ říkal hřejivý ženský hlas. „Zajímalo by mě, jestli byste mi nemohl věnovat trochu svého času.“

Opřel jsem se do křesla a cítil, jak se mi po tváři šíří úsměv. „Ale ale, slečna Rodriguezová, že

ano? Vy jste ta nosatá reportérka z *Arcane*? Z toho hloupého plátku, co publikuje historky o čarodějnicích, strašidlech a Sasquatchovi?“

„A Elvisovi,“ upozornila mě. „Na Krále nesmíte zapomínat. Jsem teď v syndikátu. Můj sloupek se zabývá pochybnými zprávami z celého světa.“

Rozesmál jsem se. „Jak se máš?“

Susanin hlas dostal trpký odstín. „No, můj kluk se mi včera neozval, ale jinak...“

Trhl jsem sebou. „Tak promiň. Mrzí mě to. Koukni, Bob mi dal tip, který nemohl počkat.“

„Ehm,“ řekla kultivovaným profesionálním hlasem. „Nevolám vám, abych se s vámi bavila o svém *osobním* životě, pane Dresdene. Tohle je pracovní hovor.“

Cítil jsem, jak se mi vrací úsměv. Susan byla jediná z milionu, která to se mnou dokázala vydržet. „Tak tedy promiňte, slečno Rodriguezová. Pokračujte prosím.“

„Tak tedy: Dozvěděla jsem se, že se po městě šíří pověsti o nějaké aktivitě přízraků během včerejší noci. Doufala jsem, že budete ochoten se s *Arcane* podělit o pár detailů.“

„Mmmm. To by ode mě nebylo docela profesionální. Mé obchody jsou důvěrné.“

„Pane Dresdene,“ naléhala. „Nerada bych se uchýlovala k zoufalým prostředkům.“

„Ale slečno Rodriguezová.“ Rozesmál jsem se. „Vy jste zřejmě všeho schopná?“

Jako bych viděl její šibalský pohled. „Pane Dresdene. Nechci vám vyhrožovat. Musíte si ale

uvědomit, že se velice dobře znám s jednou mladou dámou z vašeho okolí – a že bych se mohla postarat, abyste se dostal do *velice* překerní situace.“

„Chápu. Pokud vám ale sdělím nějaké informace...“

„Dejte mi exkluzivní rozhovor, pane Dresdene.“

„Takže chcete exkluzivitu,“ opakoval jsem. „A pak byste mi nedělala potíže?“

„Dokonce bych se za vás mohla přimluvit,“ řekla Susan vesele, a pak se její hlas změnil do hlubší chraplavější tóniny. „Kdo ví. Třeba z toho bude milostný vztah.“

Chvilíčku jsem o tom přemýšlel. Ten duch, kterého jsme s Michaelem dostali včera v noci, byla ohromná bestie, která cíhala ve sklepech knihovny Chicagské univerzity. Nemusím uvádět jména zúčastněných lidí, a i když se to univerzitě nebude líbit, nijak vážně jí neublíží, když o ní napíše časopis, který si většina lidí kupuje společně s ostatními bulvárními plátky ve frontě před kasou v supermarketu. A kromě toho už samotná představa, jak se dotýkám Susaniny karamelové kůže a hebkých černých vlasů... Ňam Ňam.

„To je nabídka, kterou nemůžu odmítnout,“ prohlásil jsem. „Máš tužku?“

Měla a já strávil následujících deset minut tím, že jsem jí to podrobně vyprávěl. Všechno si zapisovala a přerušovala mě řadou bystrých a výstižných otázek a celý příběh ze mě dostala za kratší dobu, než bych si dokázal představit. Napadlo mě,

že je vážně dobrá reportérka. Skoro mi bylo trapné, že tráví svůj čas tím, že píše o nadpřirozených jevech, kterým lidé celá staletí odmítají uvěřit.

„Velice vám děkuji, pane Dresdene,“ prohlásila, jakmile ze mě vymáčkla poslední zbytky informací. „Doufám, že mezi vámi a tou mladou dámou to bude v pořádku. U tebe doma. V devět.“

„Možná by ta mladá dáma se mnou chtěla probrat všechny eventuality,“ protáhl jsem.

Zasmála se hrdelním smíchem. „To by asi měla,“ souhlasila. „Ale tohle je pracovní telefonát.“

Rozesmál jsem se. „Susan, ty jsi hrozná. Ty toho nikdy nenecháš?“

„Nikdy,“ ujistila mě.

„Vážně by ses na mě zlobila, kdybych ti to neřekl?“

„Harry,“ prohlásila vážně. „Včera večer jsi mě bez jediného slova nechal čekat. Na takové zacházení nejsem od mužů zvyklá. Kdybys pro mě neměl nějakou dobrou historku, musela bych si myslet, že jsi někde řádil s kámošema.“

„Jo Michael,“ dusil jsem se, „jak ten dokáže rozjet večírek.“

„Někdy mi budeš muset vyprávět jeho příběh. Už jste se nějak přiblížili k tomu, co se s těmi duchy děje? Nesouvisí to nějak s ročním obdobím?“

Vzdychl jsem a zavřel oči. „Ano a ne. Pořád nemůžu přijít na to, proč ti duchové vyšilují všichni najednou – a nepodařilo se nám žádného z nich chytit na dost dlouhou dobu, abych si ho mohl

pořádně prohlédnout. Mám nový postup, který bych chtěl dneska večer vyzkoušet – třeba to bude fungovat. Ale Bob s určitostí tvrdí, že to s Dušičkami nesouvisí. Teda aspoň loni tu žádní duchové nebyli.“

„Ne. To tu byli vlkodlaci.“

„To je něco naprosto jiného,“ upozornil jsem. „Přesvědčil jsem Boba, aby pracoval přesčas a sledoval jakékoli další aktivity světa duchů. Jestli se chystá ještě něco dalšího, dozvíme se o tom.“

„Tak fajn,“ řekla. Chvilíčku zaváhala a pak dodala: „Harry, já...“

Čekal jsem, ale když se zarazila, zeptal jsem se: „Co je?“

„Já, no... jenom jsem se chtěla ujistit, že jsi v pořádku.“

Měl jsem neurčitý dojem, že chtěla říct něco jiného, ale netlačil jsem na ni. „Jsem unavený,“ řekl jsem. „A mám pár odřenin, jak jsem uklouzl na ektoplazmě a spadl do kartotéky. Ale to nic není.“

Rozesmála se. „Aspoň mám konkrétní představu. Takže večer?“

„Už se těším.“

Místo rozloučení jen spokojeně zamručela hlasem, v němž byl víc než jen náznak sexuality.

Během několika běžných záležitostí utekl den docela rychle. Vystříhl jsem kouzlo k nalezení ztraceného snubního prstenu a odmítl zákazníka, který chtěl nápoj lásky pro svoji milovanou. (V mém inzerátu ve Zlatých stránkách zvláště píšu,

že „nápoje lásky nedělám,“ ale lidé jsou z nějakého důvodu vždycky přesvědčeni, že ten jejich případ je mimořádný.) Zašel jsem do banky, jednoho volajícího odkázal na svého známého soukromého detektiva a sešel se se začínajícím pyromanem a snažil se ho naučit, aby nedopatřením pořád nepodpaloval svou kočku.

Zrovna jsem zavíral kancelář, když jsem zaslechl, jak někdo vystupuje z výtahu a jde chodbou směrem ke mně. Byly to kvapné těžké kroky, jakoby od pracovních bot.

„Pan Dresden?“ oslovil mě dívčí hlas. „Vy jste Harry Dresden?“

„Ano,“ připustil jsem a zamkl dveře kanceláře. „Ale právě odcházím. Třeba byste si chtěla domluvit schůzku na zítřek.“

Kroky se zastavily asi metr ode mě. „Prosím, pane Dredene. Musím s vámi mluvit. Jedině vy mi můžete pomoci.“

Vzdychl jsem, ale nepohlédl jsem na ni. Říkala přesně ta slova, která měla, aby můj ochránářský mechanismus naskočil. Ale pořád ještě můžu jít pryč. Spousta lidí je přesvědčena, že je magie dokáže vysekat z jejich potíží ve chvíli, kdy mají pocit, že není úniku. „Bude mi potěšením, madam. Hned zítra ráno.“ Vytáhl jsem klíč ze zámku a měl se k odchodu.

„Počkejte,“ řekla. Cítil jsem, jak přistupuje blíž a chytá mě za ruku.

Zápěstím až k lokti mi vystřelilo tetelivé šimrání. Zareagoval jsem okamžitě a instinktivně. Vytvořil

jsem si mentální obranu proti tomuto pocitu, vyškubl jí ruku z dlaně a několik kroků od ní odstoupil.

Celá ruka až k rameni mě pořád páčila od toho, jak jsem se otřel o energii její aury. Byla to drobná dívka v černých pletených šatech, černých vojenských kanadách a s vlasy obarvenými na matně černý odstín. Měla roztomilou a něžnou tvář, kůži bílou jako křída, ale v propadlých očích měla stíny a ostražitý třpyt jako pouliční kočka.

Rozhýbával jsem prsty a snažil se jí nehledět do očí déle než zlomek sekundy. „Vy jste adeptka,“ řekl jsem tiše.

Kousla se do rtu a s odvrácenou hlavou přikývla. „A potřebuji vaši pomoc. Říkali, že mi pomůžete.“

„Dávám hodiny lidem, kteří chtějí předejít tomu, aby si schopnostmi, které nedokážou ovládat, ublížili,“ upozornil jsem ji. „Jde vám o tohle?“

„Ne, pane Dresdene,“ odpověděla dívka. „Ne tak docela.“

„A proč tedy já? Co po mně chcete?“

„Potřebuji vaši ochranu.“ Zvedla roztřesenou ruku a probírala se tmavými vlasy. „A jestli mi ji neposkytnete... pak si nejsem jistá, jestli se dožiju rána.“

Kapitola čtvrtá

Vpustil jsem nás zase do kanceláře a stiskl vypínač. Žárovka praskla. To se stává často. Povzdychl jsem si a zavřel za námi dveře. Žaluziemi dovnitř proudily pruhy zlatavého podzimního světla a spojovaly se se stíny na podlaze a stěnách.

Přisunul jsem té dívce ke stolu jedno z křesel. Zmateně na mě chvíli koukala, pak řekla „Aha“ a posadila se. S kabátem na sobě jsem obešel stůl a taky si sedl.

„Tak fajn,“ spustil jsem, „jestli chcete mou ochranu, budu nejdřív chtít já něco po vás.“

Jednou rukou si odhrnula vlasy barvy asfaltu a vrhla po mně bezostyšně vypočítavý pohled. Pak si prostě přehodila nohu přes nohu, takže rozparek jejích šatů odhalil přes půlku jejího stehna. Nepatrným pohybem zad vystrčila mladá pevná ňadra, takže se jejich hroty viditelně přitiskly k látce. „Jistě, pane Dresdene. Jsem si jistá, že se dohodneme.“ Věnovala mi přímý, smyslný a povolný pohled.

Vztyčit bradavky na povel – to je slušný výkon. A řekl bych, že je docela hezká. Kterýkoli dospělý muž by začal koktat a točit se kolem ní, ale já už viděl daleko lepší herecké výstupy. Protočil jsem panenky. „Takhle jsem to nemyslel.“

Její výraz náruživé kočky znejistěl. „Jak... nemyslel?“ Zamračila se na mě, ještě jednou si mě

zkoumavě prohlížela a odhadovala mě. „Takže... nejste...?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nejsem homosexuál. Ale nestojím o to, co mi nabízíte. Ještě jste mi ani neřekla své jméno a už jste ochotná roztáhnout nohy? Ne, díky. Sakra, copak jste nikdy neslyšela o AIDS? Nebo o pásovém oparu?“

Zbledla ve tváři a stiskla rty takovou silou, že také zbělaly. „Tak fajn,“ vypravila ze sebe. „Co tedy po mně chcete?“

„Odpovědi,“ řekl jsem a namířil na ni prst. „A nesnažte se mi lhát. Bylo by to zbytečné.“ To je mimochodem taková nepatrná lež. To, že jste čaroděj, z vás ještě nedělá chodící detektor lži a já se nebudu snažit jí nahlédnout do duše, jestli mluví pravdu – to za to nestojí. Ale další úžasná věc na povolání čaroděje je to, že lidé vidí skoro ve všem, co děláte, nesmírnou a neznámou moc. Samozřejmě to platí jenom pro ty, co toho vědí dost, aby na čaroděje věřili, ale ne dost, aby znali naše omezení – zbytek světa, obyčejní lidé, kteří si myslí, že magie je jenom fór, na vás kouká jako na někoho, koho by měli každou chvíli strčit do bílé kazajky s dlouhými rukávy.

Olízla si rty nervózním, nikoli sexy pohybem. „Dobře,“ souhlasila. „Co chcete vědět?“

„Pro začátek vaše jméno.“

Drsně se zasmála. „Myslíte, že je čarodějovi řeknu?“

Ted' zabodovala. Opravdoví kouzelníci, jako jsem já, dokážou se jménem, které zazní ze rtů

svého nositele, provést spoustu věcí. „Tak dobrá. Jak vám mám říkat?“

Neobtěžovala se tím, že by schovala nohy. Vlastně to byly moc hezké nohy a kolem kotníků měla nějaké tetování. Snažil jsem se nevšímat si jich. „Lydie,“ prozradila mi. „Říkejte mi Lydie.“

„Tak fajn, Lydie. Jsi adeptka Umění. Pověz mi o tom něco.“

„To nemá nic společného s tím, co od vás potřebuju, pane Dresdene,“ odsekla. Polkla a její vztek ustupoval. „Potřebuji vaši pomoc. Prosím.“

„Dobře, dobře,“ uklidňoval jsem ji. „A jakou pomoc bys potřebovala? Jestli máš nějaké potíže se zločinem, doporučoval bych ti, aby ses obrátila na policii. Nejsem tělesný strážce.“

Zachvěla se a objala se rukama kolem ramen. „Ne, nic takového. Nemám obavy o svoje tělo.“

Po těch slovech jsem se zamračil.

Zavřela oči a nadechla se. „Potřebuji nějaký talisman,“ prosila. „Něco, co by mě ochránilo před zlým duchem.“

To mě přimělo, obrazně řečeno, nastražit uši a zbystřit pozornost. V situaci, kdy se celé město blížilo duchovnímu chaosu, jsem klidně věřil, že dívka nadaná magickými schopnostmi může vnímat nepříjemné jevy. Duchové a strašidla jsou magickými schopnostmi přitahováni. „Před jakým duchem?“

Přejela pohledem zleva doprava, ale o mě ani nezavadila. „To vlastně nejsem schopna říct, pane Dresdene. Je velice mocný a chce mi ublí-

žit. Říkali... řekli mi, že můžete udělat něco pro mé bezpečí.“

To je nakonec pravda. Kolem mého levého zápěstí byl právě v této chvíli talisman vyrobený z rubáše zemřelého, z posvěceného stříbra a řady dalších daleko obtížněji dostupných ingrediencí. „Možná,“ připustil jsem. „To závisí na tom, proč jsi v nebezpečí a proč potřebuješ ochranu.“

„T-to vám nemůžu říct,“ tvrdila. Její bílá tvář se sevřela úzkostným výrazem – výrazem opravdové úzkosti, s nímž vypadáte starší a ošklivější. A jak se objímala kolem ramen, vypadala ještě menší a křehčí. „Prosím, já prostě potřebuju vaši pomoc.“

Vzdychl jsem a třel si palcem oční víčko. Můj první divoký instinkt mi říkal, že bych jí měl uvařit hrnek horké čokolády, zabalit ji do deky, přesvědčit ji, že všechno bude v pořádku, a na zápěstí jí pověsit svůj talisman. Pokusil jsem se ho krotit. Zpomal, done Quijote. Pořád nic nevím o její situaci ani o tom, před čím potřebuje ochránit – z toho, co vím, se od sebe může snažit odehnat anděla pomsty, který ji chce potrestat za nějaký čin tak odporný, že přiměl Mocnosti k neodkladnému zákroku. Dokonce i ti nejhodnější duchové se k někomu vracejí a straší ho ze zatraceně dobrých důvodů.

„Podívej, Lydie. Nechtěl bych se do něčeho zaplést, aniž bych věděl, co se vlastně děje.“ *Což mě ještě nikdy nezastavilo*, poznamenal jsem sám k sobě. „Pokud mi něco neřekneš o tom, v jaké jsi

situaci, a nepřesvědčíš mě, že pomoc doopravdy potřebuješ, nemůžu ti pomáhat.“

Sklonila hlavu a asfaltové vlasy jí dost dlouho padaly do tváře. Pak se nadechla a zeptala se mě: „Víte, co jsou to Cassandřiny slzy, pane Dresdene?“

„Prorocké vize,“ odpověděl jsem. „Daná osoba má náhodné záchvaty jasnozřivosti – vize budoucnosti, ale ty jsou vždycky artikulovány na základě nějaké situace, v jejímž důsledku je vysvětlení těchto snů neuvěřitelné. Lékaři si je někdy u dětí pletou s epilepsií a předepisují na ně spoustu různých léků. Obvykle jsou to velice přesná proroctví, ale vůbec nikdo jim nevěří. Někteří lidé to považují za dar.“

„Já k nim nepatřím,“ zašeptala. „Neumíte si představit, jak je to strašné. Když vidíte něco, co se má stát, a snažíte se to změnit, ale nikdo vám přitom nevěří.“

Chvilku jsem si ji mlčky zkoumavě prohlížel a poslouchal, jak hodiny na zdi odpočítávají vteřiny. „Dobrá,“ řekl jsem. „Tvrdíš, že máš tuhle schopnost. A počítám, že mě budeš chtít přesvědčit, že tě jedna z tvých vizí varovala, že tě pronásleduje nějaký zlý duch.“

„Ne jedna,“ opravila mě. „Tři. *Tři*, pane Dresdene. Když se pokusili zabít prezidenta, měla jsem jenom jednu. Při té nehodě NASA a zemětřesení v Laosu jsem měla dvě vidění. Nikdy předtím jsem neměla tři. A nikdy se mi nic neukázalo tak jasně...“

Zavřel jsem oči a uvažoval o tom. Moje instinkty mi pořád říkaly, že mám té dívce pomoci, toho zlého ducha nebo co to je zničit a odkráččet do zapadajícího slunce. Jestli ji skutečně sužují Cassandřiny slzy, mohl bych svým jednáním dokázat mnohem víc, než jí jen zachránit život. To, že jí uvěřím, by mohlo změnit celý její život.

Na druhé straně jsem už ze sebe párkrát udělal pitomce. Tahle dívka je nepochybně schopná herečka. Když si myslela, že po ní budu chtít sexuální odměnu, hladce se převtělila do role povolné svůdkyně. Už to, že došla k tomuto závěru na základě mé v podstatě neutrální věty, o ní něco vypovídá. Tohle není holka, která je zvyklá hrát férově a přímo. Jestli jsem si její chování nevyložil naprosto mylně, nabízela mi za mé zboží a služby sex – a je až moc mladá na to, aby se chovala jako taková mrcha.

Celá ta věc s Cassandřinými slzami může být dokonalý švindl a někteří lidé v magických kruzích už ji takhle použili. K téhle historce nejsou zapotřebí žádné důkazy a po podvodníkovi se nechce žádný výkon. Chce to jen trošičku nadání, které by jí dodalo tu správnou auru, a možná maličko telekineze, aby v letu pootočila kostkami. Pak už stačí vymyslet si libovolný příběh o svém údajném prorockém nadání, sehrát malou ztracenou holčičku a vyrazit za místním blbečkem Harrym Blackstonem Copperfieldem Dresdenem.

Otevřel jsem oči a zjistil, že mě pozoruje. „Samozřejmě,“ prohlásila. „Můžu vám lhát. Cassandřiny

slzy není možné pozorovat ani dokázat. Mohla bych je použít jako záminku a věrohodné vysvětlení, proč byste mi měl jako dámě v nesnázích pomoci.“

„No jo, Lydie, přesně tohle se mi honí hlavou. Zrovna tak můžeš být bezvýznamná čarodějnice, která probudila toho nesprávného démona, a teď neví, jak z toho ven.“

Rozpřáhla ruce. „Já vás jenom můžu přesvědčovat, že to tak není. Jsem si jistá, že se něco blíží. Nevím, co to je, a ani nevím proč nebo jak. Vím jenom to, co vidím.“

„A to je?“

„Oheň,“ zašeptala. „Plameny. Vidím zlověstné věci a temnou válku. Vidím, jak si pro mě ze světa duchů přichází smrt. A uprostřed toho všeho vidím vás. Vy jste začátek i konec. Vy jste ten, kdo může dokázat, aby se to ubíralo jiným směrem.“

„*Tak tohle* je ta tvoje vize? To je tedy pěkně otrěpané.“

Odvrátila tvář. „Vidím to, co vidím.“

Standardní postup šejdířů. Rozdrtíte ego své kavky, nalákáte ji, a když ji máte pevně na háčku, oškubete ji o všechno, co má. No pozdrav pánbůh, další z těch, co se ze mě snaží něco vymáčknout. Musím mít asi pořádnou reputaci.

Přesto ale nemá cenu být hrubý. „Podívej, Lydie, mám dojem, že nejspíš trochu přeháníš. Co kdybychom se zase sešli za pár dní. Uvidíme, jestli budeš mít pořád pocit, že potřebuješ moji pomoc.“

Neodpověděla. Jenom sklopila ramena dopředu a její tvář ochabla zklamáním. Zavřela oči a ve mně začala hlodat neodbytná pochybnost. Měl jsem nepříjemný pocit, že nic nehraje.

„Tak fajn,“ řekla tiše. „Omlouvám se, že jsem vás zdržela.“ Vstala a vykročila ke dveřím.

Zbytky soudnosti mě zvedly ze židle a poháněly mě ke dveřím kanceláře. Dorazili jsme k nim současně.

„Počkej chvílku,“ zarazil jsem ji. Odepnul jsem talisman ze svého zápěstí a ucítil tichoučké puknutí energie, jakmile jsem rozvázal uzel. Vzal jsem ji za levé zápěstí a otočil jí ruku, abych jí na ni talisman přivázal. Byly tam vybledlé jizvy rovnoběžné s velkými cévami. Takové, které si způsobíte, když sebevraždu myslíte úplně vážně. A ty její byly staré a zašlé. Musela k nim přijít, když jí bylo... kolik vlastně? Deset? Nebo ještě míň?

Zachvěl jsem se a omotal jí tu šňůrku ze zpráchnivělé látky se stříbrným řetízkem kolem ruky, a jakmile byl uzel uvázaný, vyslal jsem do ní dost energie, aby se kruh uzavřel. Když jsem s tím byl hotový, lehce jsem ji pohladil po předloktí a cítil, jak se tetelivá moc talismanu vznáší asi centimetr nad její kůží.

„Proti duchům nejlíp funguje magie víry,“ dodal jsem potichu. „Jestli máš strach, běž do kostela. Duchové jsou nejsilnější hned po západu slunce, pak zase před jeho východem a v hodině duchů. Běž k Paně Marii Andělů. To je ten kostel na rohu Bloomingdale a Wood, u Wicker Parku.“

Je hodně veliký, nemůžeš ho minout. Běž do zadu ke dveřím pro dodavatele a zazvoň na zvonek. Chtěj mluvit s Otcem Forthillem. Řekni mu, že tě posílá Michaelův přítel, a že na nějakou dobu potřebuješ bezpečné útočiště.“

Zůstala na mě zírat s otevřenou pusou. Do očí se jí hrnuly slzy. „Vy mi věříte,“ vypravila ze sebe. „Vy mi věříte.“

S trapným pocitem jsem pokrčil rameny. „Možná, že jo, a možná, že ne. Ale v posledních několika týdnech je to zlé a já bych tě radši neměl na svědomí. Radši by sis měla pospíšet. Slunce už brzy zapadne.“ Vtiskl jsem jí do dlaně několik bankovek. „Vezmi si taxík. Pana Marie Andělů. Otec Forthill. Posílá tě Michaelův přítel.“

„Děkuju,“ řekla. „Ach Bože. Díky, pane Dresdene.“ Sevřela mi ruku oběma dlaněmi a vtiskla mi na prsty uslzený polibek. Ruce měla studené a rty až příliš horké. A pak vyběhla ze dveří.

Zavřel jsem za ní a vrtěl hlavou. „Harry, ty idiote. Tvůj jediný pořádný talisman, který tě dokáže ochránit před duchy, a ty se ho jenom tak zbavíš. Nejspíš bude nastrčená. Asi ji poslali právě kvůli tomu, aby tě o ten talisman připravili a mohli tě klidně sežrat, až jim budeš chtít pokazit zábavu.“ Sklopil jsem oči ke své ruce, kde pořád zůstával žár jejího polibku i její vlhké slzy. Pak jsem si povzdechl a popošel ke skříňce, kde mám v zásobě padesát nebo šedesát žárovek, a vyměnil tu, která shořela.

Zazvonil telefon. Posadil jsem se do křesla a kysele se ohlásil: „Dresden.“

Na druhém konci bylo ticho a skřípavé praskání statické elektřiny.

„Dresden,“ opakoval jsem.

Ticho se protahovalo a bylo v něm něco, z čeho se mi vzadu na hlavě ježily vlasy. Něco, co se těžko popisuje. Jako by tam něco číhalo. A se škodolibou radostí se páslo na mé nejistotě. Statická elektřina praskala hlasitěji a já přes ni slyšel nějaké hluboké kruté hlasy. Pohlédl jsem ke dveřím, jimiž odešla Lydie. „Kdo je tam?“

„Už brzy,“ zašeptal nějaký hlas. „Už brzy, Dresdene. Zanedlouho se znovu uvidíme.“

„Kdo je tam?“ opakoval jsem a připadal si trochu hloupě.

Spojení se přerušilo.

Zíral jsem na sluchátko a pak ho zavěsil a prohrábl si rukou vlasy. Mrazení poslušně klesalo páteří dolů a usadilo se někde kousek pod úrovní žaludku. „Tak fajn,“ řekl jsem a můj vlastní hlas se kanceláří nesl trochu moc hlasitě. „Díky Bohu to nebylo nic hrůzostrašného, nebo tak.“

Prastaré rádio na policičce vedle kávovaru zašumělo a s rykem se probudilo k životu a já málem vyskočil až ke stropu. V návalu zlosti a se zaťatými pěsti jsem se k němu prudce otočil.

„Harry?“ říkal v přístroji nějaký hlas. „Hej, Harry, funguje to vůbec?“

Pokoušel jsem se uklidnit bušící srdce a soustředit se natolik, aby rádio dokázalo přenést můj hlas. „Jo, Bobe. Jsem tady.“

„Hvězdy na nebi,“ řekl Bob. „Říkal jsi, že budeš

chtít vědět, kdybych zase přišel na to, že se s duchy zase něco děje.“

„No jo, tak do toho.“

V rádiu to zašumělo a zapraskalo – tohle bylo duchovní rušení, ne fyzikální. Tohle rádio už dávno nebylo nastavené na příjem AM/FM signálu. Bobův hlas byl zkreslený, ale pořád jsem mu rozuměl. „Ozval se mi můj kontakt. Dneska večer v Cookově všeobecné nemocnici. Někdo probudil Agathu Haggleshornovou. S tou to bude zlé. Je to stará šílená semetrika.“

Bob mě stručně seznámil s odpornou a tragickou smrtí Agathy Haggleshornové a s jejím nejpravděpodobnějším cílem. Koukal jsem na své holé zápěstí a najednou se cítil jako nahý. „Tak fajn,“ rozloučil jsem se. „Jdu na to. Díky, Bobe.“

Rádio zasténalo a ztichlo a já uháněl ke dveřím. Slunce zapadne ani ne za dvacet minut, právě vrcholí špička, a jestli nebudu v Cookově všeobecné včas, mohly by se přihodit nejrůznější temné a zlověstné věci.

Vyrazil jsem na ulici, sáček s práškem proti duchům mě tížil v kapse, a rovnou narazil do Michaela. Stál tam vysoký a rozložitý s ohromnou sportovní taškou přes rameno. Věděl jsem, že v ní je jenom *Amoracchius* a jeho bílý plášť.

„Michaeli!“ vykřikl jsem. „Kde se tady bereš?“

Jeho upřímnou tvář rozdělil široký úsměv. „Když je to potřeba, On se postará, abych byl na místě.“

„No ne,“ vrtěl jsem hlavou. „Děláš si srandu.“

„Ne,“ odporoval vážně. Pak se odmlčel. „Ovšem v posledních čtrnácti dnech ses mi každý večer ozval. Dneska jsem si řekl, že mu ušetřím starosti s chystáním nějaké náhody, takže jsem sem vyrazil hned, jak jsem vypadnul z práce.“ Scházel se schodů po mém boku a oba dva jsme nastoupili do *Modrého Brouka* – on červenými dveřmi a já bílými, hleděli jsme před sebe přes šedivou kapotu a já stočil starý VW do proudu vozidel.

A to pak skončilo naším střetnutím s Agathou v porodnici Cookovy všeobecné.

Aspoň teď máte představu, co mám na mysli, když říkám, že celý den byl docela normální, ale pak se to všechno nějak zhroutilo. No jo. Možná to nebylo až tak obvyklé. Zařadili jsme se do večerní špičky, já sešlápl plyn *Brouka* až na podlahu a vnímal ten mdlý pocit, že můj život začíná být zase až moc hektický.

Kapitola pátá

S Michaelem jsem se vrhl otvorem, který jsem protrhl v realitě, do Neverneveru. Připadalo mi to, jako když přeju ze sauny do klimatizované kanceláře, s tím rozdílem, že jsem tu změnu necítil na kůži. Vnímal jsem ji svými myšlenkami, pocity a tou primitivní vyděšenou částí své bytosti sídlící v mozgovém kmeni. Stál jsem v docela odlišném světě, než je ten náš.

Kožený sáček s práškem proti duchům v kapse mého kabátu najednou ztěžkl, převažoval mě a táhl mě k zemi. Zaklel jsem. Celý smysl prášku proti duchům je v tom, že je to něco mimořádně reálného, že je těžký, inertní, a dokáže udržet duchovní hmotu na místě, jakmile se jí dotkne. V Neverneveru mi začal být najednou na obtíž i uvnitř pytlíku. Kdybych ho otevřel tady ve světle duchů, mohl by udělat díru do podlahy. Naštvaně jsem zavrčel a namáhavě vytáhl váček z kapsy. Připadalo mi, že váží patnáct nebo dvacet kilo.

Michael se mi zamračeně podíval do dlaně. „Hele, nikdy dřív mně nenapadlo se na to ptát – ale z čeho je ten prášek vyrobený?“

„Z ochuzeného uranu,“ vysvětloval jsem. „To je aspoň ta nejdůležitější ingredience. Musel jsem tam přidat ještě spoustu dalších věcí. Chladnou ocel, bazalku, hnůj od...“